

87. Hizmet

Hizmet; Hocaefendinin ve Bediüzzaman Üstadımızın açmış olduğu iman ve kuran davasında, yani Allah yolunda (Rabbimizin ve Efendimizin (sav) adını bütün dünyaya hakkıyla duyurma), son nefesimize kadar koşturma vazifesidir. Hizmet bir yaşam biçimidir, hayatı; islâmın, kuranın ve sünnetin ölçülerine göre yaşama şeklidir. Hayatı yaşarken günümüzün şartlarına dikkat ederek etrafımızdaki insanlarla ve arkadaşlarımızla ilgilenme, onlara Rabbimizi ve Efendimizi (sav) anlatma tanıtmaya duyurma işidir.

Hocaefendinin bugünkü hizmetin temellerini attığı yer İzmir, orada etrafındaki 3-5 insanla bu iş başlamış ve bir eğitim öğretim seferberliğine dönüşmüştür. Türkiye'nin dört bir yanında yurtlar, dershaneler ve etüt merkezleri kurulmuş, her tarafa okullar ve kolejler açılmış. Bunların içinde hizmet etme kemiğe bürünmüş binlerce insana Allah'ı ve Efendimizi (sav) anlatmış ve imanlı bir nesil yetiştirmiştir. Bütün bunlar olurken 1990'lı yıllarda Orta Asya ülkeleri bağımsızlıklarını kazanmaya çalışırken Hocaefendinin sevk ve idaresi ile oralara da hizmet götürülme planları yapılmış ve oralarda boy boy yurtlar ve okullar açılmaya başlanmıştır. Yapılan bu hizmetlerin insanlara faydasından ziyade birçok insan yeniden Rabbini ve peygamberini tanıma fırsatı bulmuştur. Burada oluşan enerji Avrupa'ya, Afrika'ya ve tüm dünyaya yayılmıştır ve 190 ülkeye neşet etmiştir.

Hizmetin Önemi ile İlgili Bazı Hususlar

Hayatın gayesi îmâna ve Kur'an'a hizmet etmek olmalıdır.

İnsan başkalarının ebedî saadeti kazanmaları için fazla yaşamayı düşünmelidir. Bu hizmet olmayacaksa yaşamının da pek fazla manası kalmaz. Özellikle günahların sel gibi aktığı ve herkesi içine çektiği şu günümüzde hiç de önemi kalmaz. Öyle ise îmânımızı kurtaracak ve başka insanların îmânlarının kuvvetlenmesine ve İslâm'ı tam olarak yaşamalarına yardımcı olacak

şekilde azimli, çaplı ve sürekli olarak durmadan çalışmamız lazımdır.

İmân ve İslâm hakikatlerine dayalı olarak yapılan hizmetin önemi ve diğer hizmetlerden üstün olması, bizim uğraştığımız meseleler elmas sü-tunlar kıymetindedirler. Hem kıymetleri fazladır hem de dayanıklılıkları sonsuzdur. Diğerlerinin özellikle ehli dünyanın, ehli gaffetin uğraştığı meseleler ise cam parçaları ve cam şişeleri değeriindedir. Bu fark şuradan doğmaktadır: Bizim temsil ettiğimiz dava iman hakikatleri ile uğraşılıyor ve onların kuvvetlenmesi için çalışıyor. Yani bizler iman hakikatlerini ve İslâmın şartlarını en birinci maksat yaptığımızdan imana ve Kuran'a hizmet etmeyi hayatımızın en birinci vazifesi olarak görüyor ve öyle hareket ediyoruz. Neslin îmân ve İslâm hakikatlerine duydukları ihtiyacı anlayan özellikle akıl ve ilim sahibi kimseler de böyle olmalıdırlar. Yani imana ve Kuran'a hizmet etmeyi hayatlarının en birinci vazifesi olarak görmeli ve gayretlerini ona göre ayarlamalıdırlar.

Mesele büyüklüğüne göre, kendinden başka meseleleri unutturur ve terk ettirir.

Neslin yoldan çıkışı karşısında müteessir olmak, histen mahrum olmanın ifadesidir. Neslimiz küfür karanlığında, sapıklık vadilerinde ve ahlâksızlık girdaplarında her şeyini kaybetmiş olarak can çekişirken; vicdan taşıyan insanların neslin bu acıklı durumu karşısında gönüllerince yaşamaları, rahatlarını terk etmeye yanaşmamaları ve kurtuluş çarelerine başvurmamaları, elbette ki insanlıkla bağdaşır tarafı yoktur. Resul-i Ekrem (sav) hayatı boyunca neslin terbiye ve ıslahını dert edinmiş ve başka şeyleri adetâ unutturmuştur. Nitekim dişinin kırılması, dövülmesi, aç bırakılması ve pek çok defa değişik şekillerde hakaret görmesi... Bütün bunlar sanki başından geçmemiş gibi ehemmiyet vermiyor, hiç düşünmüyor ve gönül koymuyordu. Zîrâ: O'nun şahsî kulluğunun yanı başında birtek derdi daha vardı ki, o da neslin kurtarılması idi. Evet O'nun derdi buydu ve her türlü huzurunu da ümmetinin dünyevî-uhrevî saadetine bağlamıştı.

Çekirdek olmak lazım. Hiç olmazsa çekirdeğe veya tohuma saksılık yapmak lazım. Bu ise;

a-Neslin îmân, amel ve ahlâk noktasında fazilet mertebelerine yükselmesine yönelik yapılan hizmete sahip çıkmak ve arkadan gelenlere kalıcı bir hizmet bırakmakla mümkündür.

b-Son söz “Allah rahmet eylesin” dir. İmam, müezzin ve halk mevta için son söz olarak bunu söylerler. Bu sözün Söylenmesi mühim ise de; bundan daha mühim olan muhatabın yani ölünün bu söze layık olması, bu sözü onun söyletmesi ve arkada kalanları bu duayı yapmaya mecbur bırakmasıdır. Bu ise bıraktığı boşluğu kolay kolay doldurulamaması ile ve nesle faydalı ve kalıcı bir hizmet bırakmasıyla sağlanabilir.

c-Hem o büyük insanların huzuru, yetiştikleri cemiyette ve şuur kazandıkları yolda arkadan gelenlerin daha rahat yürümeleri ve bir an önce çoğalmalarını sağlama istikametinde yaptıkları ciddi çalışmalarına bağlıdır. Öyle ise sen de gelen neslin huzurunu tekeffül eden bir eser bırak ki, huzurun devamlı olsun, ölümün rahat olsun, kabrin nurlarla dolsun, mizanın ağır bassın, he-sabın kolay geçsin ve ebedî saadete nail olasın.

Afganistanlı Bill Gates

Ne olacaktı ki sanki burada(!) Kuş uçmaz, ker-van geçmez bir diyar. Taş üstünde taş kalmamış. Her yer harabe. Göze hoş görünen hiçbir yapı yok adeta nazar edilen hiçbir yerde. Her taraf yıkık dökük, hem de kelimenin tam manasıyla. Kalınan binanın duvarlarında roketatar mermi yatakları. Belli ki zamanında çok dövülmüş karşı yamaçtan. Merdiven aralıklarında, kırık pencere-lerden ruhsat almış kurşun izleri. Gece binadan dışarı çıkmak imkânsız, çünkü elektriksiz yapıda bir kat aşağıya inmek bile büyük tehlike. Oysa sağlam bir Rus binası. Eski zamanlardan kaldığı her halinden belli. Zaten koca şehirde iki katı geçen ve ayakta kalan iki yapıttan biri. Kaderin işine bakın ki, o da bizim genel müdürlük binası için tahsis edilen kata da ev sahipliği yapıyor. 9. katta kalıyoruz arkadaşlarımızla birlikte; ilk zamanlarda kolera tehlikesi yüzünden sadece yumurta yediğimiz misafirhanemizde.

Afganistan’da yatırım yapmak için gelenler olur-du sık sık çevre ülkelerden. Gelenlerin hemen ilk sordukları soru bir sonraki uçağın günü olurdu genelde. Bir defasında, pazartesi gelen ve şöyle bir şehir turunun akabinde tekrardan ikamet ettiği misafir hanemize gelen bir iş adamının, bir sonraki uçağın Perşembe’ye olduğunu duy-duğunda yaşadığı travma hiç gitmez hafızamın en zinde yerinden. Hatırlar hatırlar gülerim o cümlesini ‘Ben o zamana kadar ne yaparım bu-rada?’. Oysa geldiğinde hiç zorlanmadan milyon dolarlar kazanabileceğini bildiği halde gelmek istemedi bu memlekete. Zengin olacağı halde, ekonomik darboğazı yaşamayı yeğlemişti. Bir ekmek yiyeyim ama, akşam başım yastığa rahat uzansın diyordu.

Bir defasında da bir milyon dolarlık bir yatırım için burada çalışacak bir eleman bulamadığından yakınmıştı bir inşaatçı dostumuz. Villada kalıyor, koruması var kapının önünde. Yirmi dört saat elektriği, suyu mevcut. Altında son model araba, şoförü her an emrinde. Fakat her gelen en fazla bir, bilemedin iki ay sabrediyor, sonra ilk fırsatta Türkiye’ye gitmeye yol arıyor-lar. Oysa öte yandan, günde belki iki veya üç saat su verilen, elektriği gece akşam namazı ve yatsı arası ancak verilebilen, elektrik olmadığı için su motoru çalışmadığından, suyu da olmayan; haliyle elektrikli ısıtıcının da çalışmadığı ortam-larda gazlı sobalara sarılan; eski Rus patiyelerlin-de (apartmanlarında) yaşıyorlardı Türk Okulu öğretmenleri de. Kapısında koruması yok. Kom-şuları hep Afgan. Sabah gelirken, normal şehir içi ulaşım araçlarını kullanıyor, alışverişini de normal sokak pazarlarından yapıyorlardı.

İki ayrı dünya vardı adeta ortada. Bir tarafta onca imkana rağmen hayatının endişesiyle bir fırsat arayıp ilkinde Türkiye’nin yolunu tutanlara mukabil, diğer yanda maddi imkanları yönüyle halleri belli olan ve severek o toplumun içinde hayat süren Türk öğretmenler. Onları yakından tanıma fırsatı bulan ve az-çok da dışarıyla da irtibatı olan öğrencilerin gözlerinden de kaçmı-yordu elbette bu durum ve soruyorlardı fırsat bulduklarında: <Hocam neden diğerleri de sizler

gibi değil?> Tebessümle verilen, derin bir cevap. Evet, kâfi geliyordu soruyu sorana bu kısa yanıt. İşte böyle bir tabloyu temaşaya dalınan günlerde sorulan sorular olurdu ister istemeden. Acaba ne netice verecek bize bu araziye çalınan çapalar. Ne olurdu ki bu topraklarda!. Ne elde edilebilirdi bu çift sürmeye elverişsiz tarladan. Olsun, vardır bununda bir hikmeti, biz bu dönemde bize düşeni yapalım. Zaten neticeyi burada görmeye de niyetli değil ki hiçbir arkadaşımız. Bu niyetle her gün gidilen okul, her geçen gün biraz daha büyüdü. Her gün birkat daha koydu üzerine. İlk defa şahit olmuşum sırasız sınıflara burada. İlk kez bir sınıf hapishane duvarlarını anımsatmıştı bana. En küçük bir günlük ihtiyacın bile karşılanması için beklenmesi gereken zaman dilimlerini ilk kez yaşamıştık burada. Ve derken, okul bir merkez halini alıverdi zamanla. Tüm bakanların araçları aradığı bir kurum oldu çocuklarını göndermek için. Elçiliğe mektuplar yazılıp, aracı olması için rica edilen bir müesseseye dönüştü. Amerikan büyükelçisinin bizzat sizi ülkemizde görmek isteriz diyerek ayakta karşıladığı öğrencilerin beşiğine dönüşüverdi. Hatta elçiliğe girişinde, tüm basın mensuplarının önünde <Hoş geldin Afganistan>ın Bill Gates>i> selamıyla karşılamıştı onu.

Türkmenistan'daki bilgisayar olimpiyatlarında altın madalya getirmişti çocuk. Kuruldaki profesörler ikinci kez çağırmışlardı kendisini, bir daha sormuşlardı aynı soruları şaşkınlıkla. "Sahi sen nerden öğrendin İngilizceyi bu netlikte?" demişlerdi hem de hayretle. Yani inanamamışlardı onlar da. Günlerce gazete manşetlerinde kalmıştı haber, Karzai misafir etmişti kendisini. Devlet erkanı daha bir yakın markaja almıştı okulumuzu.

Ömer Gaznevi>ye, öğrencimize, biraz da şaka yollu: <Azizim artık randevu falan alalım mı senden, bir anda meşhur oldun baksana> dediğimde yaşadığı o mahcubiyet hala gözlerimin önünde. <Olur mu hocam ne demek o öyle> diyebilmişti sadece. Esasında ben de biliyordum bu Mevlâna torununun samimiyetini, hem de çok iyi. Acaba, kaymış mıdır ki gönlü bunca şatafata diye bir yoklamaydı sadece benimkisi. Ama onun gönlü

düpduru, alabildiğince berraktı. Hiç şüphe yok. Azimli ve de kararlı. Oysa neredeyse yukarıda resmetmeye çalıştığım yokluk ve sefaleti çeken hemen hemen her Afganlının hayaliydi ona arz edilen.

Daha nice genç yapılan bu hizmetler sayesinde hem kendini kurtarmış, ülkesini ülkesindeki insanların bile hayal edemediği şekilde temsil etmişler, işte bütün bunlar hizmetin meyvesidir.